

GONIEC NADWIŚLAŃSKI

GŁOS POMORSKI

Jedynе pismo poranne na Pomorzu, poświęcone sprawom Stanu Średniego.

Kedakcja i administracja w Grudziądzu, ul. Mickiewicza 3. Telefon 80. — Telefon relacji w nocy nr. 311 i 312. — Konto czekowe P. K. O. Poznań nr. 20743.
Reprezentacja Gońca Nadwiślańskiego w Toruniu: Ul. Sw. Ducha nr. 13. Telefon 56.

Nr. 58.

GRUDZIĄDZ — TORUŃ, sobota, dnia 10 marca 1928 r.

Rok IV.

Wybory do Senatu a uchwała Rady Naczelnej Zjednoczenia Stanu Średniego.

Rada Naczelna Stanu Średniego na Województwo Pomorskie, na zebraniu w dniu 8 marca 1928 r. w Grudziądzu, postanowiła z uwagi na wycofanie listy nr. 30, zawezwać wszystkich członków i sympatyków Stanu Średniego do głosowania przy wyborach do Senatu w dniu 11 marca br.

na listę nr. 21

a to z uwagi na to, że jest to jedyna lista z istniejących list wyborczych, popierająca wyraźnie rząd marszałka Piłsudskiego.

Rada Naczelna wzywa również gorąco do spełnienia i tego obowiązku obywatelskiego, a mianowicie do solidarnego głosowania, aby uniemożliwić wejście do senatu kandydatowi listy niemieckiej.

(Na listę nr. 21 oddają swe głosy również ugrupowania, zbliżowane na liście 25, to jest „Piasta” i chadecji. — Red.)

Pełne zaufanie dla prezesa Grobelnego uchwaliła Rada Naczelna Zjednoczenia Stanu Średniego.

Rada Naczelna Zjednoczenia Stanu Średniego, zebrana na nadzwyczajnym posiedzeniu w dniu 8 marca 1928 r., w Grudziądzu, po wysłuchaniu referatu prezesa Grobelnego o stanowisku Stanu Średniego przy wyborach do Sejmu, akceptuje jednogłośnie stanowisko prezesa Grobelnego i wyraża mu pełne zaufanie, wzywając go równocześnie do nieustania w pracy dla dobra Stanu Średniego, przyrzekając mu swe pełne poparcie.

Z pobytu min. Twardowskiego w Gdańsku.

Gdańsk, 8. 3. (Pat.) W ciągu dnia wczorajszego bawił tu przewodniczący polskiej delegacji handlowej do rokowań z Niemcami, minister dr. Juljusz Twardowski.

Celem pobytu min. Twardowskiego było kontynuowanie rozmów, nawiązanych w czasie pobytu sen. Jewelowskiego w Warszawie. Zarówno rozmowy, prowadzone w Warszawie jak i w Wolnym Mieście, dotyczyły całego szeregu interesów gdańskich, pozostających w związku z rokowaniami handlowymi polsko-niemieckimi.

Minister Twardowski odbył kilka konfe-

rencyj z wiceprezydentem gdańskiego Senatu, Gehlem, i sekretarzem do spraw handlowych, sen. Jewelowskim.

Wczoraj senat gdański wydał na cześć min. Twardowskiego przyjęcie w restauracji w piwnicach ratusza. W przyjęciu wziął udział generalny komisarz Rzeczypospolitej Polskiej w Gdańsku, min. Strassburger, wiceprezydent Gehle, senator Jewelowski itp.

Na dzisiejszym przyjęciu u min. Strassburgera wzięli udział również wyżej wymienione osoby oraz przedstawiciele kół gospodarczych Gdańska.

Spisek komunistyczny na Litwie.

Wilno, 8. 3. Z Kowna donoszą o wykryciu, na podstawie posiadanych przez władze bezpieczeństwa informacji, nowego spisku komunistycznego na Litwie. W dniu 2 bm. przystąpiono do likwidacji afery, która ukończono dopiero 5 marca.

W Poniewieżu wykryto filię tajnej organizacji. Na czele filji stał Sztaborin, znany komunistą litewski.

W wyniku przeprowadzonych rewizyj i aresztowań znaleziono wielkie zapasy bibuły komunistycznej i wiele innego materiału kompromitującego. Dnia 4 marca aresztowano brata Sztaborina i niejakiego Kolmana, który kierował kolportażem bibuły w całej Litwie.

Sledztwo wykazało, że bibuła pochodziła z Królewca, gdzie znajduje się centrala antylitewskiej akcji komunistycznej i gdzie wychodzi komunistyczny dziennik w języku litewskim „Banas”.

Wszeregu miejscowości na prowincji zlikwidowano poszczególne jacejki komunistyczne i organizacje szpiegowskie.

Dnia 4 i 5 marca przystąpiono do likwidacji komunistycznych organizacji w samym Kownie, przyczem wykryto tajna drukarnia, która kierował Puchert, oraz organizację Komsomolu, na którego czele stał Sedzikas. W całym szeregu miejscowości, jak również i w stolicy, dokonano licznych aresztowań.

Odiązd p. Patka.

Warszawa, 8. 3. (Pat.) Do Moskwy wyjechał wczoraj z Warszawy poseł polski przy rządzie sowieckim, p. Stanisław Patek.

Poseł Patek podczas kilkunastodniowego pobytu swego w Warszawie złożył sprawozdanie o sytuacji w Rosji prezesowi Rady Ministrów, marszałkowi Piłsudskiemu.

Powrót wysiedlonego.

Wilno, 8. 3. (Pat.) W dniu 7 bm. przełedinek graniczny polsko-litewski, Rykonty, powrócił w granice państwa polskiego, za zwoleniem władz polskich, ks. Korwelis, wysiedlony w roku ubiegłym za działalność antypaństwową.

Na bezdrożu.

Warszawa, 8. 3. (Pat.) Żydowska agencja telegraficzna podaje, iż władze palestyńskie w porozumieniu z ministerstwem kolonii w Londynie odmówiły mordercy Petlury, Szwarebardowi, wizy wjazdowej do Palestyny. Szwarebard, który opuścił już Francję i znajdował się w drodze do Palestyny, musiał się zatrzymać w Szwajcarii.

Włochy się trzęsą.

Rzym, 8. 3. Dziś dało się odczuć w Messynie i w Reggio silne trzesienie ziemi, trwające 10 sekund.

Przerażona ludność w popłochu opuszczała domy, uciekając na ulice. Fasada palacu prefektury w Reggio zarysowała się i grozi zawaleniem.

Trzesienie ziemi odczuto również w Baginari i Palm, gdzie zanotowano poważne szkody.

W miasteczku Radicena trzesienie ziemi wyrządziło także poważne szkody, przyczem były ofiary w ludziach.

Burze koło równika.

Paryż, 8. 3. (Pat.) Havas donosi, że na zachodnim wybrzeżu Madagaskaru oraz w niektórych okolicach wybrzeża wschodniego tej wyspy, panują od dwóch tygodni gwałtowne burze, które przerwały komunikację i pociągnęły za sobą kilkadziesiąt ofiar w tubylcach. Są również bardzo znaczne straty materialne.

„Mokre” nieporozumienie.

Londyn, 8. 3. Okręt strażniczy u wybrzeży Stanów Zjednoczonych ostrzeliwał okręt angielski, który nie zatrzymał się na wezwanie okrętu amerykańskiego. Okręt strażniczy tłumaczył swoje postępowanie posadzeniem angielskiego okrętu o to, że przewoził alkohol do Stanów Zjednoczonych.

Sledztwo stwierdziło, że posadzenie było niesłuszne. Kapitan statku angielskiego stwierdził przytem, że okręt angielski w chwili strzałów znajdował się poza strefą, w której obowiązuje suwerenność amerykańska.

Brak wiary i zrozumienia we własne siły.

Z kół naszych zwolenników otrzymujemy poniższe pismo. Z wywodami autora niezupełnie zgadzamy się, lecz zamieszczamy je jako znamienity odgłos ostatnich wyborów.

Poraz drugi Stan Średni, czyli mieszczaństwo, traci na Pomorzu przedstawiciela w Sejmie. Fakt bardzo znamienity, który dowodzi braku wiary i zrozumienia we własne siły, lub braku wyrobienia społecznego i politycznego. Szkoda bardzo wielka, że się tak stało, a tym dotkliwsza, że drobny przemysł, kupiectwo, rzemiosło, urzędnicy, nauczyciele, właściciele nieruchomości, wogóle cały Stan Średni, mieszczański, nie posiada zastępcy, pośrednika i obrońcy swoich interesów na arenie Sejmu (niezupełnie się to zgadza, gdyż Stan Średni zyskał około 10-ciu przedstawicieli w obecnym Sejmie. — Red.)

Takiego rozbitcia społeczeństwa polskiego na różne partje i odcienia jeszcześmy dotąd nie przeżywali jak obecnie; były bowiem wypadki, że niektóre silne dotąd stronnictwa, rozbiły się na 3 lub 4 części, łącząc się z różnymi listami wyborczymi, lub idąc samopas osłabione bez żadnych widoków powodzenia.

Jak dotąd, dzielono i różniczkowano nas na Polaków i patriotów pierwszej i drugiej klasy, podniecając walkę na tle narodowym, tak obecnie przyczyniono nowe a może gorsze od pierwszego nieporozumienia na tle religijnym, rozdzielając społeczeństwo na lepszych lub gorszych katolików.

I cóż widzimy? Otóż potworzyły się różne bloki, unie, zjednoczenia i komitety, które przybrały miano „katolickie“, a nawet dla wyróżnienia się wśród innych „katolicko-narodowe“.

Przypatrzmy się bliżej i dokładnie, kogo i jakie warstwy społeczeństwa reprezentują wymienione bloki, unie, zjednoczenia i komitety, jak nie wyłącznie nasze mieszczaństwo polskie i cały stan średni, który jest i był zawsze szerzej patriotycznym i katolickim, ofiarnym i przywiązaniem do ziemi i mowy polskiej, mimo, że nie używał zewnętrznej etykiety „katolicko-narodowej“.

Upamiętnimy więc sobie, że bez silnego mieszczaństwa, bez silnego stanu średniego, nie może być silnej Polski. — w nas jest siła, tylko potrzeba w nią wierzyć i zrozumieć.

Niechaj więc obydwaj powyższe przykłady wyborcze z r. 1922 i 1928 będą dla nas nauką, że należy nam się dalej jednoczyć w jeden silny związek mieszczański, tworząc sil-

Z obrad Rady Ligi Narodów.

Genewa, 8. 3. (Pat.) Na popołudniowym posiedzeniu Rady Ligi Narodów kontynuowana była przy ogólnym napięciu dyskusja w sprawie ontantów węgierskich.

Hr. Apponyi odpowiadał na wywody rumuńskiego ministra spraw zagran., Titulescu. Oświadczył on, w trwającym przeszło godzinę przemówieniu, że nie pozwoli się odwieść od swego punktu widzenia, opartego na rozważaniach prawnych i ostrzegł przed wprowadzeniem tego zagadnienia na płaszczyznę polityczną. Następnie mówca zwrócił uwagę na następstwa, jakie pociągnąć mógłby fakt anulowania przez Radę Ligi Narodów orzeczenia Międzynarodowego Trybunału Rozjemczego. Krok taki byłby śmiertelnym ciosem dla idei Trybunału.

W końcu przedstawiciel Węgier domagał

się powtórnego ustanowienia mieszanej komisji rozjemczej i zaciągnięcia od stałego Trybunału w Hadze opinji w kwestji przekroczenia kompetencji przez poprzednią komisję rozjemczą, która zajmowała się sprawą ontantów.

Berlin, 8. 3. (Pat.) Socjalistyczny „Vorwärts“ omawiając odpowiedź Waldemarasa na depeszę Blocklanda, oświadcza, że gdyby Waldemarasa chciał, to mógłby na podstawie owej depeszy odjechać w poniedziałek wieczorem z Kowna i przybyć na czas do Genewy.

Jednakże Waldemarasa wyraźnie nie chciał tego uczynić. Zachowanie się Litwy wobec decyzji Rady Ligi Narodów jest faktem — pisze dziennik — że Litwa drwi sobie z Ligi Narodów.

Arabowie wojują z Anglią.

Londyn, 8. 3. Położenie wojenne angielskich garnizonów w Arabji stało się krytyczne z tą chwilą, kiedy książę arabski Ibn Saud rozpoczął atak na pozycje angielskie i wypowiedział wojnę Wielkiej Brytanii i wojnę otwartą o kraje mandatowe Anglii, Irak i Transjordanję. W kółkach londyńskich panuje poważne zaniepokojenie o utrzymanie

i zabezpieczenie drogi lądowej z półwyspu Arabskiego do Indji.

Na poufnym posiedzeniu gabinetu angielskiego postanowiono nie szczędzić środków pieniężnych i wojska, aby uchronić oba kraje od ataków wahabistów. Siły lądowe angielskie w Egipcie i Indjach otrzymały rozkaz trzymania się w pogotowiu.

Nie wszystko złoto, co się świeci.

Waszyngton, 8. 3. Wielką sensację wywołała odmowa urzędu skarbowego zbadania transportu złota sowieckiego, wartości pięć milionów dolarów, przeznaczonego pod zastaw zamówień dla Rosji. Odmowę swa uzasadnił urząd skarbowy tem, że tytuł pochodzenia tego złota jest wątpliwy.

Fakt ten wywołał ogromne zaniepokojenie w sferach handlowych i przemysłowych, które obawiają się, że Sowjety zaniechają

wskutek tego zajścia dalszych zamówień w firmach amerykańskich.

Zwierzęta w radjo.

Londyn, 8. 3. Radjostacja w Kalkucie zorganizowała ostatnio transmisję, która wzbudziła ogromne zainteresowanie.

Oto kierownictwo tej stacji zainstalowało w dżunglach cały szereg mikrofonów, skąd po skończeniu koncertu transmitowane były wszelkie echa i odgłosy nocnego życia dżungli. Audycja ta podobno z całym naturalizmem oddała nastroje noc w dżungli.

bloków, zjednoczeń i komitetów, liczących i prześcigających się jako „katolicko-narodowe“, sprawiła wahanie, nawet pośród zwolenników stanu średniego.

Zjednoczenie mieszczańskie stanu średniego mówi samo za siebie i przedstawia tak wielką siłę, że potrafi sobie samo wywalczyć należną mu reprezentację w Sejmie, bez uciekania się do pomocy obcej.

J. K.
(głos mieszczanina).

192 Lekarz obłąkanych.

(Ciąg należy.)

XLI.

Nazajutrz po dniu, w którym Grzegorz objął posiadanie domu zdrowia, Paula Baltus wcześniej wyjechała z Melun i przybyła do Auteuil. Myślała przepędzić tutaj ze dwa tygodnie i zamieszkała w pokoiku obok Edmy.

Panna Delariviere, widząc zniszczone swoje marzenia — Grzegorz znajdował się przy niej — dogląda matki i wyleczy ją zapewne — nabrała odwagi i nadziei, ale osłabienie się nie zmniejszało.

Młody doktor zajął się kuracją Joanny, a różniła się ona w zupełności od kuracji, prowadzonej przez Rittnera.

Edma bardzo go niepokoiła. Różnorodny wzruszenia, jakich doświadczała od czasu wyjścia z pensjonatu Saint-Maude, aż do dnia dzisiejszego, szybko się rozwinęły i spowodowały ubytek krwi, nazywany anemią. Chociaż choroba uczyniła znaczne postępy, Grzegorz obiecywał sobie zwalczać ją energicznie.

— Kochany doktorze, — spytała Paula, wysiadając z powozu. — cóż ci się stało dzisiaj?

— Dlaczego mnie pan pyta o to?

— Wczoraj zdawałeś się pan taki wesoły, wofesna przeszłość nie istniała już dla ciebie. Dzisiaj wyglądasz smutno, straciłeś energję, jesteś jakby zniechęconym.

— Zniechęconym nie, ale zmartwionym jestem trochę. — odrzekł Grzegorz.

— Z jakiego powodu?

— Dużo się zastanawiałem i bardzo jestem zaniepokojony.

— Z powodu Edmy?

— Właśnie. Biedne dziecko tyle wycierpiał. Słyszałaś pani, jak mój poprzednik zapewniał nas, że jest słabą i nie mylił się, nie przesadzał wcale.

— Wielki Boże! co pan mówi?

— Niestety! prawdę szczerą.

— Czy jest jakie niebezpieczeństwo?

— Lada moment przyjdzie może.

— Jednakże wyleczysz pan Edmę?

— Może przy pomocy Bożej, moje starania i poświęcenia przyjdą z pomocą nauce.

— Pan Bóg ci dopomoże, doktorze. Edma musi żyć, aby być szczęśliwą.

— Grzegorz ucieszył rece panny Baltus, która odezwała się po chwili:

— A pani Delariviere? Cóż pan o niej sądzi? Czy się stan jej pogorszył?

— Przeciwnie, Pani Joanna, przy kuracji, jaką dziś rozpocząłem, a która ją wzmacniać będzie, niezadługo potrafi wytrzymać próbę stanowczego doświadczenia, jakiego postanowiłem spróbować, jeżeli sławny mój profesor doktor V... podzieli moje zdanie, a tak sądzę... tak się spodziewam...

— To wszystko będzie dobrze. Czy masz pan jeszcze jaką przyczynę zmartwienia?

— Mam jeszcze jedną.

— Czy mogę pana zapytać o nią?

— Ta biedna panna Jancelyn, którą tu wprowadzono przed trzema dniami, a która w swoim napadzie wymówiła przed nami onegdaj nazwisko brata pani.

— Matylda?

— Tak.

— Żywo mnie ona również zajmuje, — zawołała Paula. — Myślałam, że Fryderyk znalazł się kiedyś z tą kobietą i przerzuciłam dziś rano wszystkie jego papiery, przejrzałam wszystkie listy biednego brata w nadziei, że uda mi się odnaleźć

choć jedno słowo, mające naprowadzić mnie na domysł jaki.

— I nic się pani nie dowiedziała jednakże.

— Nie, nie znalazłam żadnej wzmianki, żadnej wskazówki. Ale to niczego nie dowodzi. To jest coś niezmiernie dziwnego, coś doprawdy niewytłomaczonego, ażeby Matylda Jancelyn, która zwarjowała w kilka miesięcy po morderstwie, wspominała nazwisko mojego brata i przytaczała liczbę, która się zgadza zupełnie z liczbą, wymienioną na czeku, oddanym memu bratu na kilka godzin przed śmiercią, na czeku, który mu został ukradziony po śmierci.

— Rzeczywiście, to wydaje się niewytłumaczonym, ale może wicehrabia Langenois będzie w możności rozwiązać tę zagadkę.

— A czy już był?

— Nie, ale czy prędzej czy później przyjdzie tu niezawodnie.

— Czy widziałeś pan dzisiaj Matyldę?

— Byłem u niej rano.

— Czy wydaje się spokojniejszą?

— Tak, ale spokój bardzo względny. Napady zapewne nie będą tak częste, ale powtarzać się będą na pewno i chora nie będzie uleczalna.

— Czy pisałeś pan do doktora V..., tak jak miałeś zamiar?

— Napisałem do niego przed godziną z zawiadomieniem o nabyciu domu zdrowia i sam dziś jeszcze pojedę do niego dla przekonania się, czy, jak mi obiecał, zajmuje się moją sprawą.

— Niechże się spieszy. Bo wyobraź sobie tylko, mój przyjacielu, o szczęściu pana Delariviere, jeżeliby za przyjazdu zastał Joannę przy zdrowych zmysłach!

— Czy przedko wraca?

(Ciąg dalszy nastąpi.)

Podróż po gazetach.

Horoskopy „Głosu Narodu”. — Wada ubiegłych Se mów. — Wybory jako zwycięstwo rządu. — Niezdrowe objawy.

Grudniadz, dnia 8 marca.

„Głos Narodu” w artykule „Trochę statystyki” zagłębia się w rozważania na temat przyszłej większości, a nie znajdując jej, zadaje pytanie: „Kto wie, może już w ciągu roku rząd będzie musiał zaapelować znowu do wyborców:

*

Na większą wadę ubiegłych Sejmów były ciągle zmiany rządów. — Było to zło, któremu obecnie Marszałek Piłsudski wypowiedział stanowczą walkę. — Szczególnie brak ciągłości w rządach dotkliwie odbijał się na naszej polityce zagranicznej. „Kurjer Czerwony”:

„Jeśli ciągłość rządów w polityce wewnętrznej jest pożądana i zbawienna, to w polityce zagranicznej stanowi ona wprost nieodzowny warunek jakiegokolwiek możliwości powodzenia.

Spójrzmy wokół siebie: we Francji ster spraw zagranicznych niemal bez przerwy od lat wielu spoczywa w ręku Brianda; Niemcy reprezentuje stale — Stresemann; imieniem Czechosłowacji od lat 10-ciu przemawia Benes; Włochy złożyły kierownictwo polityki zagranicznej w ręce Mussoliniego; nawet Rosja sowiecka, stojąca na wulkanie podziemnym buntów i kryzysów, od lat 11 utrzymuje wciąż tego samego Cieczerina na stanowisku kierownika polityki międzynarodowej.”

*

„Epoka” ocenia wybory jako wielkie zwycięstwo Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem:

„Sukces, odniesiony przez Bezpartyjny Blok Współpracy z Rządem, przeszedł wszelkie oczekiwania. Kraj wypowiedział się za polityką marszałka Piłsudskiego. Najbardziej radosnym zjawiskiem jest powodzenie listy Nr. 1 na kresach południowych i wschodnich. Okazało się, że większość ludności obywatelskiej, która przed 5 laty niebacznie oddała mandaty krzykaczom wyrotowym, obecnie przejrzała i z ufnością odniosła się do rządu. W Małopolsce Wschodniej zwycięstwo rządu jest jednocześnie zwycięstwem polskości.

Horzej wypadły wybory w województwach zachodnich. Lista Nr. 30, będąca reprezentantką żywiołów zachowawczych, zupełnie przepadła; ratuje tam sytuację lista Nr. 21, skupiająca sfery pracownicze i postępowe, popierające rząd. Zaznaczyło się też wzmocnienie o parę mandatów reprezentacji niemieckiej.

Te lokalne niepowodzenia nie mogą zaciemnić ogólnego obrazu zwycięstwa, odniesionego przez blok prorządowy.”

*

Niesmaczny i dziki żart „Dziennika Poznańskiego” nie może wywołać entuzjazmu nawet u przeciwników Narodowej Demokracji. — Podsuniecie odezwy, identyfikującej Narodową Demokrację z komunistami, jest jako środek agitacji przedwyborczej daleko przechodzący miarę tego, co wolno. — Sam „Dziennik Poznański” uznaje to i oświadcza:

„Wobec pojawienia się wiadomości w „Kurjerze Poznańskim” o wykryciu w transporcie druków, wysłanych z „Drukarni Dziennika Poznańskiego” odezwy, jakoby komunistycznej, stwierdza Rada Nadzorcza i Zarząd, że dopiero dzięki szczegółom, podanym w nr. 105 z dnia 4-go marca br. „Kurjera Poznańskiego”, umożliwiającym przeprowadzenie dochodzeń przeciw oznaczonej tam osobie, okazało się, że faktycznie z powodu pożałowania godnego nadużycia zaufania odezwa taka w „Drukarni Dziennika Poznańskiego” została wydrukowana. A mianowicie wśród oddanych do drukarni większej ilości piśm, zamówień, znalazł się tekst wspomnianej odezwy, który funkcjonariusz drukarni bez zgody, a nawet wiedzy Zarządu, a tem mniej któregośkolwiek członka Rady Nadzorczej, wydrukował i oddał do ekspedycji. Funkcjonariusza tego wydalono natychmiast ze służby. Natomiast redakcja „Dziennika Poznańskiego” w redagowaniu odezwy żadnego udziału nie brała i żadnej w tym kierunku odpowiedzialności nie ponosi. Podając te fakty do publicznej wiadomości, Rada Nadzorcza i Zarząd stanowczo potępia tego rodzaju metody walki politycznej i ubolewa, iż przewinienie funkcjonariusza drukarni dało powód do przypisywania

Pokłosie wyborcze

Procedura oprotestowania wyborów.

W związku z kwestją ewentualnych żądań unieważnienia wyborów, wyjaśnić należy, iż każdy wyborca ma prawo w ciągu dni 14 od dnia ogłoszenia wyników czyli do dnia 20 marca wnieść protest przeciw wyborowi posła lub wogóle wyborom. Protest zgłasza

się na ręce przewodniczącego komisji okręgowej. O proteście ogłasza się w „Monitorze Polskim” i w ciągu 14 dni zgłaszać można zarzuty przeciw treści protestu. Skargi o unieważnienie wyborów rozstrzyga Sad Najwyższy.

Rumieniść powinniśmy się ze wstydu.

Wychodzące w Czersku „Echo Borów Tucholskich” słusznie dowodzi, że „taki wynik wyborów jest zrozumiałym, jeżeli część nauczycieli a głównie nauczycielek wcale do urny wyborczej się nie stawiła, jeżeli kolejarze — nie wszyscy oczywiście — głosów swych nie oddali, a nawet różne feldweble dawniejszej armii niemieckiej głosowali na nr. 18, chociaż dzisiaj polski chleb jedzą i Polaków udają. Za dawnych zabobnych czasów Niemcy takich urzędników skwitowaliby ze służby, albo przesadzili gdzieś na piaski

brandenburskie lub do prowincji zachodnich — w interesie służby.

Jeżeli marszałek Piłsudski po przewrocie majowym rzucił narodowi w twarz przestrożę: „Zobaczę, czy bez bata w Polsce rządzić można”, to ten bat powinien zaświstać i wszyscy ci nieojalni urzędnicy powinni się znaleźć gdzieś pod Baranowiczami, Mołodecznem, Pińskiem. Niechaj by poczuli, że Polska ze sobą igrzać nie pozwoli — zwłaszcza urzędnikom.

Natomiast rozczulający przykład obywatelskiej

dała staruszka, pani Tuptanowska. Do lokalu wyborczego w Hotelu p. Brzezińskiego przybyła powózka wyborcza. Sparaliżowana, ledwie ją wprowadzono po schodach na I-sze piętro i spełniła swój obowiązek obywatelski. Niemile, gorsząco natomiast działał na nas, którzy tej sceny byliśmy świadkami, szderez w śmiech dwóch nieroztropnych kóz 16 czy 18-letnich, szdzącących w sieni z tej obywatelskiej obywatelki, staruszki sparaliżowanej.

Niemcy również doprowadzili wszystkich swych kalek i ułomnych i schorzałych do urny wyborczej, gdy my tymczasem rozbici na partje i partyki zarominaliśmy o kardynalnym prawie, obowiązującym nas wszystkich, że nie wolno nam głosować na listy socjalistyczne, a broń Boże, niemieckie. Dziś wobec takiego wyniku wyborów, wobec takiego zwycięstwa, Niemcy mogą krzyżeć tem głośniejszą w Genewie, że północne nadmorskie powiaty im się należą.

Subwencje państwowe na opiekę społeczną.

W styczniu i lutym r. b. udzielił p. Wojewoda Pomorski z kredytów dyspozycyjnych budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej następujących subwencji:

Na opiekę nad dziećmi i młodzieżą: utrzymanie dzieci z repatrjacji w zakładach zamkniętych zł. 30.961.67, subwencje zakładom opiekuńczym zł. 6000. Na pomoc doraźną: inwalidom wojennym 1100 zł., niezdolnym do pracy 430, repatrjantom i reemigrantom zł. 9000. Na pomoc bezrobotnym: subwencje Magistratom na dożywianie w kuchniach ludowych i to: Toruń 3000 zł., Grudziadz 3500 zł., Czersk 3000 zł. i Chelmża 5000 zł. — razem 14.500 zł. Na zakup i bezpłatny rozdział produktów spożywczych między bezrobotnych, niepobierających zasiłków z tyt. ubezpieczenia od bezrobocia, otrzymały subwencje następujące Magistraty wzgl. gminy wiejskie: Grudziadz 18.540 zł., Toruń 17.775 zł., Chelmża 10.725 zł., Świecie 9105 zł., Chelmno 9435, Golub 5700, Tczew 5340, Czersk 5430, Lidzbark 4470, Lubawa 4260, Działdowo 4095, Wąbrzeźno 3765, Kowalewo 3600, Gniew 2685, Choinice 2550, Kartuszy 1740, Kościerzyna 1905, Starogard 1170, Puck 375, Podgórz 240 oraz gminy Pelplin 2295, Rajkowy 2505, Mała Tarpno 1455 i Subkowy 975 zł. — razem 120.135 zł. Ogółem więc z budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej 182.126.67 zł.

Niezależnie od tego, z tytułu ubezpieczenia na wypadek bezrobocia udzielono następujących zasiłków: z Funduszu Bezrobocia dla: 5144 bezrobotnych pracowników fizycznych w łącznej kwocie 384.883.20 zł., 54 bezrobotnych pracowników umysłowych 4240.19 zł., razem 389.123.39 zł.; z Państwowej akcji doraźnej dla 96 bezrobotnych fizycznych 7340 zł., 216 bezrobotnych pracowników umysłowych 23.048 zł., razem 30.388 zł., ogółem z tytułu ubezpieczenia od bezrobocia 419.511.39 złotych.

Prócz tego skutek starania p. Wojewody Pomorskiego zniesiono t. zw. sezon martwy na

kierownictwu naszego pisma współdziałał w tym karygodnym, nierozumnym wybryku. Poznań, dnia 6-go marca 1928 roku.
(—) Mieczysław Szuldrzyński,
przewodniczący Rady Nadzorczej Drukarni „Dziennika Poznańskiego”. T. A.
(—) Kazimierz Dziembowski,
Zarząd.”

całym obszarze Województwa Pomorskiego, t. zn. w drodze wyjątku udziela się z Funduszu Bezrobocia wsparcie tym robotnikom sezonowym, którzy w okresie sezonu martwego tych wsparć nie pobieraliby.

Ogółem więc w miesiącach styczniu i lutym r. b. udzielono subwencji z funduszy publicznych (budżetu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej oraz Funduszu Bezrobocia) w łącznej kwocie 601.638,06 zł.

Okólnik p. min. sprawiedliwości o segregowaniu więźniów.

P. minister sprawiedliwości wystosował do władz więziennych okólnik dotyczący segregacji więźniów.

W myśl okólnika w więzieniach mają być wyodrębniane oddziały dla osób skazanych na karę: 1) ciężkiego więzienia, b) więzienia, zastępującego dom poprawy, c) dla osób odbywających karę aresztu i aresztu ścisłego.

Przy wyznaczaniu poszczególnym więźniom miejsc w celach wspólnych, należy w miarę możliwości uwzględniać rodzaj przestępstwa i kary, poziom moralny o umysłowy. W tym celu naczelnik więzienia ma w każdym wypadku dokładnie zaznajomić się z aktami sprawy i motywami wyroku oraz z osobą więźnia.

Nie można osadzać w celach wspólnych więźniów: a) różnej płci, b) nieletnich z dorosłymi, c) recydywistów lub więźniów którzy czyn swój popełnili z szczególnie niskich pobudek — z więźniami nienależącymi do tej kategorii, d) kobiet, które zajmowały się nierządem, albo były karane za przestępstwa przeciwko moralności razem z kobietami nienależącymi do tej kategorii.

Prośby więźniów o osadzenie w celi pojedynczej lub w innej celi, motywowane ujemnym wpływem otoczenia lub przykrością pozostawiania w jednej celi ze współwięźniami, będą uwzględniane, o ile w warunkach miejscowych jest to możliwe.

Te i inne dowody wskazują, do jakiego niezdrowego napięcia doszło u nas życie publiczne w okresie przedwyborczym. —

Po wyborach społeczeństwo winno się ocknąć i powinien zapanować inny ton w stosunkach partyjnych. Tego wymaga zdrowie narodu. —

ŻYCIE GOSPODARCZE

Kredyty ulgowe dla rzemiosła i drobnego przemysłu.

W związku z wiadomościami o ulgowych kredytach dla rzemiosła i drobnego przemysłu, udzielanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego za pośrednictwem Komunalnych Kas Oszczędności z terminem spłaty do 30 miesięcy, zwraca się zainteresowanym rzemieślnikom i drobnym przemysłowcom uwagę, że kredyty te specjalnie dla Pomorza zostały potraktowane ulgowo i stopa procentowa, po jakiej Bank Gospodarstwa Krajowego oddawać je będzie Komunalnym Kasom Oszczędności, obniżona została do 6 proc. Ponieważ wspomniane Kasy Komunalne będą doliczać do stopy procentowej Banku Gosp. Krajowego tylko rzeczywiste koszty, połączone z rozdziałem tych kredytów, przeto dzięki tej akcji dla rzemieślników na Pomorzu otwiera się źródło specjalnie tanich kredytów.

O rozdziale tych kredytów pomiędzy zainteresowanych decydować będą specjalne komitety opiniodawcze, które będą powołane do życia przy zarządach komunalnych kas

oszczędności, które o przydział ich wystąpią. Komitety te składać się będą co najmniej z 5 przedstawicieli rozmaitych galezi rzemiosła i przewodniczącego, w osobie Starosty lub burmistrza wzołędnie specjalnego delegata Banku Gospodarstwa Krajowego.

Z umotywowanymi wnioskami o te kredyty z podaniem żyrantów, należy się zgłaszać do najbliższej miejskiej wzgl. powiatowej Kasy Oszczędności.

Pozatem Bank Gospodarstwa Krajowego redyskontować będzie weksle rzemieślnicze z terminem płatności do 6 miesięcy, dykontowane przez Komunalne Kasy Oszczędności lub Rzemieślnicze Spółdzielnie Kredytowe.

Ze względu na rozwój rzemiosła na Pomorzu i interes własny osób zainteresowanych, zaleca się z akcji tej jaknajszerzej korzystać w kierunku zmodernizowania i rozbudowania warsztatów rzemieślniczych i drobnoprzemysłowych.

Sprawa komercjalizacji P. K. P.

Projekt rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o komercjalizacji P. K. P. był już na porządku dziennym ostatniego posiedzenia Rady Ministrów, jednakże z powodu nadmiaru spraw nie był jeszcze rozpatrywany. Sprawa komercjalizacji P. K. P. zdecydowana będzie na jednym z najbliższych posiedzeń Rady Ministrów, jednakże ani termin

ani porządek następnego posiedzenia nie jest jeszcze ustalony.

W związku z zamierzoną komercjalizacją P. K. P. dowiadujemy się, że na stanowisko prezesa generalnej dyrekcji kolei wysuwany jest b. prezes dyrekcji wileńskiej, a ostatnio dyrektor fabryk Poznańskiego w Łodzi, p. Landsberg.

Projekt nowego prawa akcyjnego.

Warszawa, 8 marca.

Na najbliższym posiedzeniu Rady Ministrów w piątek bieżącego tygodnia wejdzie pod obrady projekt nowego prawa akcyjnego w Polsce.

Projekt znosi system koncesyjny, tak, że dla założenia towarzystwa akcyjnego niezbędna ma być tylko rejestracja przy właściwych sądach.

Na mniejsza akcja, według projektu, ma wynosić 25 zł.

Komisje rewizyjne mają być zniesione, a na ich miejsce właściwy sąd handlowy będzie wyznaczał z liczby przysięgłych buchalterów rewidentów.

Projekt ten jest zbliżony do systemu szwajcarskiego.

Przemysł młynarski.

W przemyśle młynarskim panuje w dalszym ciągu sytuacja niepomyślna. Wpływa na to przede wszystkim niższa cen na mąkę, pozatem zaś dość wysoki podatek obrotowy, wynoszący 2½ proc. od wartości końcowych produktów, podczas kiedy w handlu hurtowym podatek ten wynosi tylko ½ proc. Zbyt mąki jest bardzo trudny wskutek słabszej konsumpcji, braku kredytu, oraz trudności finansowych odbiorców. Na ogół małe młyny funkcjonują lepiej, aniżeli wielkie, ponieważ są lepiej nastawione na przemiał niskoprocentowej mąki. Młyny nie mogły wywieźć w ostatnich miesiącach większej części przyznanego im przez rząd bezcłowego kontyngentu otrąb, a to z tego powodu, że rolnicy niemieccy, którzy byli dotychczas głównym odbiorcą tego artykułu, zdążyli się w międzyczasie zaopatrzyć w towar w innych krajach.

Zaofiarowanie żyta na rynku jest dostateczne. Powodem wzrostu cen były warunki atmosferyczne, które utrudniały dowóz na rynek. Zaofiarowanie pszenicy zwiększyło się. Pszenica zwykła na skutek znacznych zakupów przemysłu młynarskiego Kongresówki i Malonolski z okazji zbliżających się świąt żydowskich.

Przemysł browarniczy.

Według sprawozdania Izby Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu — konsumpcja piwa w województwie poznańskim wzrosła się w lutym b. r. zarówno w stosunku do stycznia b. r., jakoteż i lutego ub. r. o blisko 25 procent. Od początku sezonu zimowego, t. j. od października 1927 do lutego 1928 obroty w piwie powiększyły się ogółem o kilkanaście procent. Brak gotówki i kredytów daje się odczuć w browarach bardzo silnie. Niektóre z nich zmuszone były wskutek tego dla zmniejszenia kosztów administracyjnych o-

stoją w odpowiednim stosunku do kosztów produkcji. Ceny piwa zmian nie wykazują.

Banki emisyjne.

Stan główniejszych rachunków czterech wielkich banków emisyjnych przedstawiał się na dzień 23 lutego b. r. następująco: U. S. Federal Reserve Banks w tysiącach dolarów: zapas złota — 2 819 790, wkłady — 2 357 080, weksle banków członków — 461 046, weksle inne — 353 230, obieg banknotów — 1 591 900, rezerwa kobinowana w stosunku do ubiegłych wkładów — 74,7 proc. Bank Angielski w funtach szterlingów: zapas złota — 157 917 763, weksle rządowe — 31 902 504, prywatne — 52 275 718, wkłady rządowe — 15 032 911, prywatne — 94 535 896, obieg banknotów — 134 067 770, rezerwa absolutna — 43 599 993, stosunkowa — 39,34 proc. Bank Francuski w tysiącach franków: zapas złota — 5 543 831, portfel wekslowy — 1 691 927, pożyczki na rzecz państwa — 22 400 000, na rzecz państw obcych — 5 912 000, różne aktywa — 26 364 805, wkłady prywatne — 8 292 284, obieg banknotów — 57 701 908, różne pasywa — 752 880. Bank Rzeszy Niemieckiej w tysiącach marek: zapas złota — 1 886 263, zapas dewiz wysokocennych — 295 088, portfel wekslowy — 1 924 712, obieg biletów bankowych — 3 652 870, inne natychmiast płatne zobowiązania — 604 189.

Rachunkowość przedsiębiorstw komunal.

Dotychczas rachunkowość w przedsiębiorstwach komunalnych, mimo publicznego charakteru tych przedsiębiorstw, nie była oparta na zasadach racjonalnych, co w praktyce usuwało wszelkie możliwości oceny danego przedsiębiorstwa w związku z jego stanem gospodarczo-finansowym.

Zwłaszcza zaś komunalne przedsiębiorstwa mniejszych miast nie miały wprost technicznej możliwości prowadzenia nawet trymitywnej rachunkowości ze względu na zupełny brak sił fachowych.

W dodatku przepisy budżetowe, istniejące i obowiązujące dotąd w przedsiębiorstwach miejskich, posiadają bardzo wiele luk.

Z tych względów zainteresowane czynniki oficjalne rozpoczęły w chwili obecnej prace, mająca na celu wytworzenie ogólnych zasad i przepisów, na mocy których będą w przyszłości zestawiane budżety oraz prowadzona rachunkowość zakładów komunalnych.

Do wzięcia udziału w tych pracach zaproszeni zostali wybitni specjaliści ze świata przemysłowego, technicznego i finansowego. Prace powyższe posuwają się w bardzo szybkim tempie i należy przypuszczać, że już w najbliższym czasie stare przepisy budżetowe i rachunkowe przedsiębiorstw miejskich będą zastąpione przez nowe, dostosowane do potrzeb i wymogów tych przedsiębiorstw.

Uporządkowanie tych spraw posiada doniosłe znaczenie dla stworzenia równowagi budżetowej, oraz skreślenia samowystarczalności finansowej przedsiębiorstw komunalnych.

Nowe władze zrzeszenia polskich przemysłowców lotniczych.

Na odbytem w ostatnich dniach lutego walnem dorocznym zebraniu Zrzeszenia polskich przemysłowców lotniczych, po omówieniu spraw organizacyjnych, dokonano wyboru nowych władz Zrzeszenia. W skład nowego zarządu weszli: ze strony wytwórni płatowców: inż. Z. Zakrzewski — dyrektor Lubelskiej Wytwórni Płatowców prof. E. Plage i T. Laśkiewicz, p. Edmund Jungowski — przedstawiciel Podlaskiej Wytwórni Samolotów; ze strony wytwórni silników lotniczych: inż. M. Kościński — prezes zarządu fabryki maszyn precyzyjnych „Avia“; ze strony przemysłu pomocniczego: p. W. Szomański — właściciel wytwórni śmigieł „Integrals Chauviere“ i inż. S. Twardowski — właściciel firmy Zakłady Mech. Brandel, Witoszowski i Ska; ze strony komunikacji powietrznej: p. A. Wygard — dyrektor Polskiej Linji Lotniczej „Aerolot“. W skład komisji rewizyjnej weszli: inż. Rottengruber — przedstawiciel „Huty Bismarcka“, inż. Wahren — właściciel firmy „B. Wahren“ i inż. Szytygold — współwłaściciel firmy „Warmet“.

Za bajeczne honorarium sprzedał swó honor pisarski.

Paryż. Sensację w francuskich kołach literackich wywołały ogłoszone przez pismo „trockistów“ francuskich „Le Bulletin Communiste“ oskarżenia pod adresem znanego pisarza francuskiego Henri Barbusse'a. Pismo francuskich opozycjonistów komunistycznych twierdzi, iż relacje Barbusse'a z jego ostatniego pobytu w Rosji podczas uroczystości obchodu 10-lecia przewrotu bolszewickiego oparte są... na honorariach, wypłaconych mu przez sowieckie wydawnictwo państwowe rzekomo za prawo przekładu niektórych jego utworów na język rosyjski. Honoraria te sięgają mają bajecznych sum. Prócz tych honorariów otrzymał Barbusse nominację na stanowisko korespondenta pism sowieckich w Paryżu ze stałym wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 300 dolarów miesięcznie.

„Le Bulletin Communiste“ rzuca Barbusse'owi oskarżenie, iż dopuścił się sprzedaży swego honoru pisarskiego obcemu rządowi, i splamił w ten sposób całą literaturę francuską.

Wiadomości z Chełmna.

(Od wł. koresp. „Gońca Nadwiślańsk.”)

— **Dyzury aptek.** W czasie od 4—11 bm. dyżuruje apteka pod „Orlem” w Rynku.

— **Podziękowanie.** Urządzony w dniu 18 lutego br. bal maskowy Polskiego Czerwonego Krzyża przyniósł 930.76 zł. czystego zysku. Wszystkim szlachetnym ofiarodawcom, którzy złożyli ofiary swe, czy to w gotówce, czy w naturaljach, których liczba była tak wielka, że niepodobna jej na tem miejscu umieścić. P. pułk. Ajdukiewiczowi za dostarczenie kapeli i członkom komitetu zabawowego składa Zarząd podziękowanie swe. PP. por. Gustowski, Koraszewski, Domański, Buchhole, Jeszke i Sulicki, którzy wchodzili w skład komisji dekoracyjnej, tyle włożyli w pracę swą poświęcenia i trudu, że Zarząd czuje się w obowiązku złożyć im szczególnie swe serdeczne podziękowanie.

— **Opieka lekarska nad młodocianymi.** W myśl art. 6 ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. o przedmiocie pracy młodocianych i kobiet młodocianych do pracy przyjmować wolno dopiero po przedstawieniu, między innymi świadectwo lekarza, wskazanego przez inspekcję pracy, że dana praca nie przekracza sił młodocianych (Dz. U. R. P. nr. 65 poz. 636).

Żądanie badania młodocianych przez lekarzy przed przyjęciem do pracy, zarówno jak badanie stanu ich zdrowia podczas pracy ma szczególnie duże znaczenie właśnie obecnie, gdy do udziału

w produkcji przyjdą roczniki dzieci urodzonych w okresie wojny 1914—1919, a więc szczególnie potrzebujących opieki lekarskiej.

Zainteresowane osoby, zatrudniające młodocianych, winny w myśl wspomnianej ustawy porozumieć się z prywatnymi lekarzami co do badania młodocianych przed przyjęciem do pracy. Wyniki badania lekarskiego winny być wypisane na specjalnym blankiecie. Przeciwnie stosującym się do wspomnianej ustawy inspektorat pracy będzie stosować przysługujące mu z prawa rygory.

— **Przewóz przez Wisłę.** Od dnia 3 marca br., aż do odwołania kursuje przez Wisłę parowiec z małym promem od godz. 7-ej rano do 18-ej (6-ta wieczór) dla osób, samochodów i furmanek do 20 ctr.

— **Kino „Stylowy”** demonstruje od piątku: „Ostatnie lata panowania cara Mikołaja II”. — Wielka tragedia dworu rosyjskiego w 12 aktach, osnuta na tle prawdziwych przeżyć i zdarzeń na podstawie bogatego materiału, czerpanego z tajnych dokumentów byłego rosyjskiego dyplomaty.

— **Kino „Apollo”** wyświetla od piątku 9 bm. wspaniały film pt. „Wróg kobiet” z Harry Loyd'em w roli głównej. — Nadprogram: komedia w 2 aktach. Na niedzielę zapowiedziany jest film pt. „Synowie słońca”, dramat wschodni w 9-ciu wielkich aktach. J. Zet.

Wiadomości z Tczewa.

(Kor. wł. „Gońca Nadw.”)

— **Na szosie Tczew — Starogard** w pobliżu Sprzęgawy przeciągnęli dotychczas nieznaną potnicę w poprzek szosy silny drut. Pewien samochód, który tamże przejeżdżał, zerwał drut, jednak na szczęście nikt nie poniósł szwanku. Przeszkodę natychmiast usunięto. Policja już jest na tropie sprawców.

— **Radjoamatorzy.** Przytrzymano dwóch młodocianych chłopaków, 13-letniego Łopatę z ulicy Łaziennej i 14-letniego Czalewickiego którzy na wszelką cenę chcieli mieć własny aparat. Ponieważ nie posiadali żadnych pieniędzy, udali się więc do składu p. Morgenrotha przy ulicy Pocztowej — dostali się przez płot do okna składu. W międzyczasie obudzili się w budynku śpiący chłopak firmy Chmielewski, który spostrzegł złodziei przy oknie i natychmiast zaalarmował policję, która aresztowała radjoamatorów.

— **Kradzież kartofli.** W pobliskim Józefowie w tych dniach dokonano kradzieży około 20 centnarów kartofli. Złodziei udało się przychwycić.

— **Prace przy budowie nowego tunelu.** które rozpoczęte zostały w zeszłym roku, przed kilku dniami ukończono. Tunel znajduje się na dwor-

cu osobowym i łączy tor bydgoski z gdańskim. Przedtem musieli podróżni przechodzić przez dworzec, poczekalnię itd., teraz jednak mają mniej trudności. Tamże odbywa się też rewizja celna.

— **Nieszczęśliwy wypadek.** Na towarowym dworcu w pobliskim Zajęczkowie, przetokowy Franciszek Dobroliński dostał się pod wagon tak nieszczęśliwie, że ucięło mu rękę. Ciężko rannego odstawiono natychmiast do szpitala św. Wincen-tego w Tczewie.

— **Z Urzędu Stanu Cywilnego.** Od dnia 15 do 29 lutego br. zapisano razem 24 urodzeń ślubnych i 11 nieślubnych i jedną parę bliźniąt. W tym samym czasie notowano 21 wypadków śmierci i zawarto jeden związek małżeński.

— **Pobór rocznika 1906.** Dnia 21 marca br. odjeżdżają rekruci rocznika 1906 z naszego miasta i okolicy na różne miejsca powołania do służby wojskowej.

— **Kradzież węgla.** Na tutejszym dworcu przytrzymano dwóch chłopaków, którzy wybrali się po węgiel, wiedząc dobrze, że kolej węglem nie handluje.

Zapisano ich do kary.

literatury angielskiej; 20.30 Humor w muzyce: Bagatele i humoreski.

STUTTGART: 12.30 Płyty gramofonowe; 13.50 Wiadomości; 16.15 Koncert muzyki lekkiej; 19.15 Lekcja esperanta; 20.00 Transm. koncertu piątkowego z Saalbau.

O wolny ruch graniczny w uzdrowiskach.

Związek Uzdrowisk Polskich podał akcje w kierunku wydzielenia uzdrowisk polskich, leżących w strefie granicznej (a więc: szereg uzdrowisk podhalańskich, Druskieniki, część uzdrowisk w Beskidach Wschodnich i w dolinie Dniestru, śląskie uzdrowiska w Beskidach Zachodnich i część kąpielisk nadmorskich) z pod działania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ruchu granicznym. Stosowanie ograniczeń ruchu granicznego do uzdrowisk nadgranicznych doprowadzić może — zdaniem Związku Uzdrowisk Polskich — do całkowitej ich ruiny.

Z Warszawy do Rzymu samolotem.

Uruchomiona w roku ub. linja komunikacji i powietrznej Rzym—Wenecja—Wiedeń, cieszy się olbrzymią frekwencją. Według urzędowej statystyki odbyło nią podróz 2306 pasażerów i przewieziono 42 897 kg towarów.

Z wiosną b. r. piękna ta linja ponadalpejska uzyska bezpośrednie połączenie z linją Warszawa—Kraków—Wiedeń, obsługiwana jak wiadomo, przez „Aerolot”. Niezadługo więc z Warszawy lub z Krakowa będzie można drogą powietrzną ponad groźnymi szczytami Alp urządzić wycieczki do słonecznej Italii.

Migawki

Z dzieł demagogii wyborczej

Było to dawno, dawno, przed wojną w Galicji.

Do wsi zapadłej, tuż przed wyborami zjechał pewien kandydat na posła wraz z swym sekretarzem, takim samym nieponi- jak i on i rozpoczął na wiecu taką przemowę.

— Chłopi, a wiecie wy, dlaczego wam się dzieje krzywda?

— ?

— Bo wasze skargi nie dochodzą do Najjaśniejszego Pana, Najmiłociwiej nam panującego cesarza Franciszka Józefa I. Ale ja, bracia kochani, Najjaśniejszego Pana znam, gdyż mam zaszczyt być jego najlepszym przyjaciелеm. No, i panie święty, przed kilku dniami, kiedyśmy tak sobie z cesarzem gawędzili, mówi do mnie Najjaśniejszy Pan: „Michale, masz tu 100 arkuszy papieru i jedź zaraz do Wólki, bo tak mi się widzi, że tamtejszemu ludowi dzieje się krzywda. Nikogo zaś niema, coby ich obronił. Ty tedy spisz mi na tym papierze wszystkie ich żalenia i przywieziesz mi, a ja chłopom sprawiedliwość uczynię”. No chyba! Wedle rozkazu! — odpowiedziałem, no i widzieliście jestem. Korzystajcie tedy z okazji, zgłaszajcie się z żaleniami, a ja je do cesarza zawiozę.

W gromadzie zakotłowało. Taki poseł, to hej! Więc też chłopi, jak jeden mąż, zaczęli się zapisywać do protokołu, ufni, że skargi ich będzie czytał sam Najjaśniejszy Pan, no i lawą głosowali na „przyjaciela” cesarskiego.

Mijały potem lata, chłopi jednak z Wólki nadaremno oczekiwali realizacji swoich postulatów. To też, gdy wreszcie ów poseł przjechał na zgromadzenie, w tłumie aż huczało od oburzenia.

— Gdzie są nasze lasy, gdzie grunta, co słychać z zapisami do cysorza, — padały wsząd groźne okrzyki.

— Zaraz wam to wyjaśnię — odparł poseł. — Natychmiast po wyborach pojechałem ja do Najjaśniejszego Pana i oddałem mu wasze petycje. Cesarz ucieszył się, obiecywał wszystko pięknie załatwić, a wasze petycje położył sobie na stole, żeby je mieć pod ręką. Wyszedłem tedy uradowany na korytarz, a tu nagle melduje się do cesarza drugi poseł z tego okręgu, ów liżun z jaśniejszopolskiej partii, coście go tak niebacznie, ku waszej zgubie posłem wybrali. Coś mnie tknęło i czekam, co będzie, po co ten huncwot idzie do cesarza? I wiecie wy, co on zrobił?

— ?

— Ukradł Najjaśniejszemu Panu wasze petycje, bo mu panowie za to zapłacili...

Nowoczesny Odysseusz.

Awanturnicze przygody b. pułkownika armii carskiej.

W Paryżu wyszły drukiem pamiętniki pułkownika armii carskiej E. Bessanowa, którego nazwać można współczesnym Odysusem sowieckim. Dziesięć lat bowiem błądził on po Rosji, od Petersburga, aż do granicy chińskiej, przeżywał awanturnicze przygody i był 70 razy osadzony w rozmaitych więzieniach sowieckich, z których zawsze udało mu się umknąć.

Rewolucja bolszewicka zaskoczyła Bessanowa w Petersburgu, w pałacu zimowym, gdzie znajdowało się jego biuro.

W czasie dziesięcioletniej tułaczki próbował pułkownik licznych zawodów. Był kupcem, robotnikiem, rwbakiem, parobkiem, do koni, grywał na gitarze w sowieckich knajpach i układał niepiśmiennym żołnierzom listy do rodzin i do dziewcząt. Wpadał wprawdzie raz po raz w ręce czerezwyczaiki, zawsze jednak ratował go spryt i dowcipne pomysły.

Przeżyte trudy i niebezpieczeństwa nie odebrały mu fantazji a dzięki swej pomysłowości i energii dotarł do celu i uważa się obecnie za szczęśliwego człowieka.

Nie popieraj polskim Nie groszem obcych Nie

